

[**Jørgen Jørgensen (Lejre).**]

at eftergive en Skat, som den paagældende meget vanskeligt eller slet ikke er i Stand til at betale, uden at han derved berøves sine borgerlige Rettigheder. Jeg tror, at man navnlig i en økonomisk vanskelig Tid som den, vi lever i nu, bør have sin Opmærksomhed henvendt paa, at man ikke overtor de Mennesker, som uforskyldt er i Vanskelighed, skal gøre mere Fortræd end højest nødvendigt. De kan være ramt haardt nok økonomisk; og man skulde ikke dertil føje, at de ogsaa skal rammes ved at sættes udenfor, naar Afgørelser af den Art, her er Tale om, træffes. Jeg henstiller til det ærede Medlem Hr. Krag, at han tager op til Overvejelse, om ikke Tidspunktet var inde til at give Kommunalbestyrelserne den Ret, de havde efter Loven af 1924, til i det Omfang, de skønnede rimeligt, at eftergive Halvdelen eller op til to Trediedele af den Skat, den paagældende ellers ikke vilde være i Stand til at betale. Jeg haaber, at der maa være Mulighed for at faa en Ordning, hvorved vi vender tilbage til den Valglov, vi havde — gennemført med alle Partiers Tilslutning — i 1924, og skal anbefale det foreliggende Lovforslag.

**Indenrigsministeren (Dahlggaard):** Jeg takker Ordførerne for Socialdemokratiet og det radikale Venstre for deres Tilslutning til Lovforslaget. Til det ærede Medlem Hr. Krag vil jeg gerne sige, at jeg tror ikke, der opnaas meget ved at gaa tilbage til den almindelige Diskussion om hele det Spørgsmaal, som behandledes under den Forespørgsel, som det ærede Medlem omtalte, og som stilledes i 1925 til den daværende Indenrigsminister. Det ærede Medlem spurgte mig, om jeg var enig i den Praksis, der var etableret under Loven af 1924. Ja, jeg vil derom sige, at det, der maa foreligge, er i og for sig ikke Spørgsmaalet, om man er enig i den ene eller den anden Praksis, der maatte være anvendt det ene eller det andet Sted; men det, der maa foreligge, er det Spørgsmaal, om man er enig i den Fortolkning af Loven af 1924, som den daværende Indenrigsminister havde anlagt. Og dertil maa jeg svare: Ja, ubetinget. Jeg henviser til det, som alle ærede Medlemmer vil kunne se ved at gennemgaa den Debat, som den Gang fandt Sted. Sp. 4494 redegøres der for, hvorledes denne Fortolkning faktisk havde været anerkendt af de skiftende Indenrigsministre. Man finder, at den er anerkendt af den tidligere Indenrigsminister

Jensen-Sønderup; man finder den anerkendt i en Resolution, udstedt under Indenrigsminister Krag. Det oplyses af den daværende Indenrigsminister i 1925, hvorledes skiftende Departementschefer i Indenrigsministeriet, tre Departementschefer, havde bemyndiget Ministeren til for deres Vedkommende at sige her i Folketinget, at de ansaa denne Fortolkning for at være den eneste, der kunde holde overfor Domstolene. Jeg minder endvidere om det Standpunkt, der er taget fra Indenrigsministeriets Side, ogsaa medens det ærede Medlem Hr. Krag var Indenrigsminister, indtil 1924. Jeg staar her med en Resolution fra Indenrigsministeriet, der er udstedt under det ærede Medlems Ministertid, hvori det med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt den enkelte Skatteyder kunde forlange at faa sin Skat afskrevet paa de nyeste Restancer, udtales — den 5. April 1924 —, at

„Indenrigsministeriet maa holde for, at der, i Tilfælde af at den paagældende Skatteyder selv fremsætter Begæring om, at det af ham indbetalte Beløb maa anvendes til Dækning af yngre Skatrestancer fremfor ældre, ikke haves Hjemmel for Kommunen til at tilsidesætte et saadant Ønske fra Skatteyderens Side.“

Jeg maa derfor sige, at den Fortolkning, som har været anlagt op gennem Tiderne af Indenrigsministeriet under skiftende Indenrigsministre, maa jeg anse for at være rigtig.

Det ærede Medlem udtalte i øvrigt her, at som Forholdene havde udviklet sig, kunde en Skatteyder bevare sin Valgret, selv om han havde været fri for at betale Skat i 11 af Valgperiodens 16 Kvartaler. Man faar Indtryk af, at det ærede Medlem mener, at Kommunerne saadan i al Almindelighed gerne fritager Skatteydere for at betale Skat. Jeg maa jo sige, at saadan som Forholdene efterhaanden er blevet i alle Landets Kommuner, er denne Tendens ikke meget fremherskende; nej, Kommunerne — det gælder alle Kommuner — søger i det Omfang, hvori det overhovedet er dem muligt, at faa Skatterne ind, og en saadan almindelig Henvisning til den formelle Mulighed, der skulde foreligge, giver jeg i Virkeligheden ikke ret meget for. Men jeg erkender, at det ærede Medlem efter sine Udtalelser i Dag er rede til at forhandle om alle de Spørgsmaal, der staar i Forbindelse hermed. Det er jeg selvfølgelig ogsaa meget rede til overfor det kommende Udvalg.

Jeg vil gerne endnu sige til det ærede Medlem, at den anden Side af Forslaget,